

opusdei.org

A Prelátus 2014. februári levele

A február 14-i évforduló alkalmából a Prelátus don Álvaro a Szent Kereszt iránti szeretetéről ír. „Kérjük a közbenjárását, hogy erősek tudjunk maradni a nehézségekkel és viszontagságokkal szemben.”

2014.02.25.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Don Álvaro szeptember 27-ére kitűzött boldoggá avatásának hírével megkezdjük a *visszaszámlálást*. Isten ajándéka ez, amely lelkileg gazdagabbá teszi az Egyházat, a Művet és mindnyájunkat. Ezért miközben hálát adunk Istennek, igyekezzünk mindannyian napról napra hűségesebben válaszolni az életszentségre való hívásra, amellyel Krisztus fordult hozzánk. A mindennapi élet keretei között való szentté válás útját Szent Josemaría nyitotta meg azzal, ahogy hősieen megfelelt az Istentől kapott kegyelemnek, és don Álvaro a Prelatúra sok más hívével együtt az ő tanításával tökéletes összhangban járta végig ezt az utat.

Az Egyház, amikor kihirdette, hogy don Álvaro hősie mértékben élte meg a keresztény erényeket, egyben azt is kijelentette, hogy „teljesen, példás módon és hiánytalanul (...) megtestesítette az Opus Dei

szellemiségét, amely arra hívja a keresztényeket, hogy az Isten és a felebarátaik iránti szeretet teljességét az életünket kitevő mindennapi kötelességeken keresztül teljesítsék”.

[1] Ezért születésének századik évfordulója alkalmából, amely március 11-én lesz, azt javaslom, szögezzük tekintetünket e *hűséges és derék szolgára*, [2] akit az Úr – miután magához szólította Szent Josemariát – az Opus Dei Prelatúra kormányzásával bízott meg.

Igyekezzünk jobban megismerni a keresztény hivatáshoz való hűségét és utánozni példáját a mindennapi életünkben: elmélkedjünk az írásairól, tanuljunk abból, ahogy megfelelt a kapott kegyelmeknek, és kérjük közbenjárását azért, hogy mi is maradéktalanul megéljük a Mű szellemiségét.

Az Opus Dei hívei, munkatársai és mindazok számára, akik e szellemiséget követve törekszenek az

életszentségre, don Álvaro állandó magatartása kézzelfogható példa Krisztus követésére, aki az egyetlen Mester és minden tökéletesség példaképe. És ahogy néha a rá jellemző humorral megjegyezte, *a kijelölt úton* kell követni Krisztust, vagyis a lehető legjobban megélve ezt a szellemiséget, amelynek lényege, hogy Krisztussal együtt járjunk, és amelyet Szent Josemaría adott nekünk tovább Isten akaratának engedelmeskedve.

A februári ünnepek között Jézus bemutatásának és Szűz Mária megtisztulásának ünnepe mellett fontos helyet kap február 14-e, amely különös módon rávilágít az Opus Dei egységére. Ezen a napon, mint jól tudjuk, megemlékezünk a Mű tevékenységének kezdetéről a nők körében és a Szent Kereszt Papi Társaság alapításáról (két különböző évben). A Szentszék rendelkezései értelmében a Prelatúrában ezt a

napot Szűz Mária, *Mater Pulchræ Dilectionis*, a Szép Szeretet Anyja ünnepeként tartjuk meg.[3]

Egy oltár szentelési aktájában 1972-ben Szent Josemaría azt írta, hogy az oltárt ***a mi Urunk, Jézus Krisztus tiszteletére és dicséretére*** szentelte fel, ***aki a Művét a Kereszt szent jelével akarta megkoronázni, és ezt a lányaim egyik központjában tette az alapításuk évfordulóján, amiben a Családunk egységének újabb isteni parancsát láttam, figyelembe véve, hogy a papokat azért szentelik fel, hogy a Mű mindkét ágát szolgálják.***[4]

Szűz Mária egy olyan teremtmény tökéletes példája, aki egész élete során tökéletesen azonosult Isten akaratával. Ez a legjobban akkor látszik, amikor megkapja a hírt, hogy Isten Anyja lesz, valamint amikor erővel, hittel, reménnyel és szeretettel kitart a Kereszt tövében,

ahol Fia a mi üdvösségünkért vállalja a halált. Így fogalmaz a Szentatya: **A hitről való beszéddel gyakran együtt jár a fájdalmas próbákról szóló beszéd, de Szent Pál éppen ezekben látja az evangélium meggyőzőbb hirdetését, mert a gyengeségben és a szenvedésben mutatkozik meg és fedezhető fel Isten ereje, amely legyőzi gyöngeségünket és szenvedésünket.**[5]

Szent Josemaría arra hívott minket, hogy gondoljuk át, ***milyen mértékben vagyunk Krisztus Keresztjének barátai, ezé a Kereszté, amellyel Jézus meg akarta koronázni a Művét (...). Meg akarta koronázni, mint ahogy a királyok felteszik a koronát palotájuk legmagasabb pontjára: a Kereszttel. Királyságának jelével akarta megkoronázni, hogy a világ lássa, hogy a Mű Isten Műve. Mindez február 14-én történt.***

Anélkül kezdtem el a misét, hogy bármit is tudtam volna, mint máskor, és úgy fejeztem be, hogy tudtam, az Úr akarja, hogy létrejöjjön a Szent Kereszt Papi Társaság, tudtam, hogy az Úr azt akarja, hogy felkerüljön a korona természetfeletti épületünkre, hogy lelki családunk a magasba emelje az isteni királyság e jelét.[6]

Úgy gondolom, hogy don Álvaro attól kezdve így viselkedett, hogy felvételét kérte az Opus Deibe, majd később az évek során a kegyelemhez való őszinte hűségével és az Alapítónkkal való szoros egységével napról napra egyre jobban szerette a Szent Keresztfát. Miután az Úr magához szólította, sok részlet megismertünk az életéről, amelyekben megmutatkozott szeretete az áldozat iránt, amely egyesít minket Krisztus Keresztjével. Különösen onnantól kezdve, hogy 1946-ban Rómába ment, sok éven

keresztül más feladatok mellett neki kellett előteremtenie az Opus Dei központi székhelyének építéséhez szükséges pénzt. Ez – noha soha nem vette el a békéjét – nem kevés aggodalommal járt, ami pedig folyamatos szenvedést okozott neki: májbetegséget, erős fejfájást, és egyéb problémákat, amelyek nem kevés hatással voltak az egészségére. E helyzeteket zokszó nélkül, mindig mosolyogva viselte, boldogan, hogy felajánlhatta őket az Úrnak az Egyházért és a Mű fejlődéséért.

Emlékszem, hogy egy alkalommal nagyon magas lázzal feküdt az ágyban, de elkerülhetetlen volt, hogy felkeljen és elmenjen otthonról, mert egy sürgős anyagi problémát egyedül ő személyesen tudott megoldani. A Mű központi székhelyének háztartásáról gondoskodó nők egyike, aki jól tudta, hogy don Álvaro az előző nap lázas volt, de azt nem tudta, hogy még mindig az-e, amikor

meghallotta, hogy mi történt, így szólt Szent Josemariához: „Tegnap magas láza volt.” Erre az Alapítónk atyai hangon így válaszolt neki: ***téged nem engedtelek volna el, őt igen.***

Ennyire tudta, hogy számíthat e fiára, akit már évekkal korábban *saxumnak*, sziklának nevezett.

És miben gyökerezett ez a magatartás? A hősiek erényeiről szóló dekrétumban azt olvassuk, hogy „az, ahogy Isten Szolgája a kapott küldetés teljesítésének szentelte magát, az istengyermekség mély tudatában gyökerezett, amely arra indította, hogy igyekezzon minél jobban azonosulni Krisztussal az Atya akaratára való bizalommal és a Szentlélek iránti szeretettel teli ráhagyatkozásban, folytonosan imádságba merülve, és az Oltáriszentségből és a Szűzanya iránti gyengéd szeretetből merített erővel”.^[7] Később ugyanez a szentszéki dokumentum kijelenti,

hogy don Álvaro „hősiességről tett tanúbizonyságot abban, ahogy viselte a betegségeket – amelyekben Krisztus Keresztjét látta – (...) és a támadásokat, amelyeket az Egyház iránti hűsége miatt kellett elviselnie. Mélységesen jó és kedves ember volt, aki békét és derűt árasztott magából. Senki sem emlékszik arra, hogy valaha kevéssé kedves gesztussal fordult volna mások felé, hogy türelmetlen lett volna a viszontagságok láttán, vagy kritikusan, tiltakozva reagált volna valamely nehézségre: az Úrtól megtanult megbocsátani, imádkozni az üldözőiért, papi szívvel kitárni a karját, hogy mindenkit mosollyal és keresztényi megértéssel fogadjon.”[8]

Ferenc pápa néhány hete a következőket mondta: **A szentek nem superhősök, nem születtek tökéletes embernek. Olyanok, mint mi. Olyan személyek, akik, mielőtt eljutottak volna a mennyek**

dicsőségére, normális életet éltek, teli örömmel és fájdalommal, fáradozással és reménnyel. De mi változtatta meg az életüket? Amikor megismerték Isten szeretetét, követték őt teljes szívükkel, feltételek és képmutatás nélkül; életüket mások szolgálatának szentelték, gyűlölet nélkül eltűrték a szenvedést és az ellenségeskedést. A rosszra jóval válaszoltak, örömet és békességet terjesztettek maguk körül. Ez a szentek élete: olyan embereké, akik Isten iránti szeretetből életükben nem szabtak feltételeket Istennek.[9]

A Szentatya e szavai – véleményem szerint – tökéletesen jellemzik don Álvaro-t. Ismétlem, kérjük a közbenjárását, hogy erősek tudjunk maradni a nehézségekkel és viszontagságokkal szemben, bizalommal ráhagyatkozva az Atyaistenre.

Azon túl, hogy *saxum*, azaz támasz volt Szent Josemaría számára oly sok alkalommal, don Álvaro sajátos munkavégzésével főként a Mű megvalósításában volt szilárd támasz. Nemcsak azzal, ahogy részt vett az Opus Dei kormányzásában, vagy azzal, ahogy mindent megtett azért, hogy a Mű elnyerje megfelelő jogi formáját mint személyi prelatúra, hanem azzal is, ahogy mindenki számára megkönnyítette, hogy a legkülönbözőbb körülmények között hűséges legyen a Mű szellemiségéhez. Az Atyánk sokszor mondta, hogy don Álvaro nem egyszer emlékeztette az Opus Dei szellemiségének valamely pontjára, amelyet Szent Josemaría meg akart említeni egy beszélgetés során; ezek közé tartozott a testvéri feddés gyakorlata, az, hogy a többiekhez anyai vagy apai szívvel forduljunk, vagy hogy jósággal és derűsen fogadjuk azokat, akiket valami elszomorít vagy aggaszt...

Olykor tanácsot is kért tőle arra vonatkozóan, hogy hogyan mélyítse el Istennel való személyes kapcsolatát. Erről az Atyánk beszélt egy alkalommal, amikor gyermekei egy kis csoportja előtt kitárta a lelkét:

ma a szentmise utáni hálaadás után azt kértem don Álvarotól, hogy mondjon nekem valamilyen, az áhítatot segítő gondolatot, amelynek révén jobban tudom szeretni a Tabernákulumban rejtező Krisztust. És ő arra emlékeztetett, hogy a Tabernákulum mellett valamilyen módon ott van Szűz Mária is, hiszen valamilyen módon ott kell lennie, és Máriával együtt ott van József is. Számunkra felfoghatatlan módon, de ott vannak: lehetetlen, hogy elszakadjanak el a Fiuktól.[10]

Február 19-e don Álvaro névnapja, és ennek kapcsán eszembe jut az Atyánk egy megjegyzése. 1974-ben

ugyanezen a napon mondta a következőket e hűséges fiáról: ***don Álvaro-nak van egy jó „tulajdonsága”: az, hogy nincs ugyanilyen nevű szent, csak boldog. Ezért ha ő nem lesz szent, nem tudom, mit csinálunk...[11]***

Szent Josemaría e vágya nemsokára teljesül: ha Isten is úgy akarja, boldoggá avatásától fogva azon a napon ünnepelhetjük don Álvaro-t, amelyet a Szentszék liturgikus emléknapjaként kijelöl.

Ismétlem, hogy az, ahogy don Álvaro mindennap igent mondott Isten akaratára, sokat segíthet nekünk – főleg a következő hónapokban –, hogy Szent Josemaría nyomában járjunk, és így tökéletesebben utánozzuk Krisztust. A továbbiakban idézem az elődöm szavait, amelyek segítenek mély és békével teli személyes lelkiismeret-vizsgálatot tartani.

„Az Atyánk földi életének minden évében a Szentlélek által vezetve élt, az első időkben, amikor még annyira nem vette észre, éppúgy, mint később, amikor már teljes mértékben tudatában volt és hősie módon engedelmeskedett a Szentléleknek (...). Azt mondta, hogy 1928. október 2-tól kezdve semmi mást nem kellett tennie, mint hagyni, hogy vezessék. Ezt könnyű mondani, de ha nyugodtan visszatekintünk az életére, észrevesszük, hogy ez a *hagyni, hogy vezessék*, ez az *egyetlen dolog*, amit tennie kellett, a Mű alapítása előtt és után is számos áldozatot követelt tőle, gúnyolódásnak, félreértéseknek, magánynak, rágalmaknak tette ki.

Határozzuk el mi is, hogy hagyjuk, hogy Isten vezessen minket ily módon (vö. *Róm 8,14*). Az Atyánk minden pillanatban hősieen teljesítette Isten akaratát, noha ezzel a kijelentésével igyekezett

csökkenti annak fontosságát.
Igyekezzünk őt utánozni, ha nem is
óriásokként, de legalább jó
gyermekeként. Az Atyánk az
életszentség óriása volt, és nekünk, a
gyermekeinek, akik igyekeznek egy
ilyen jó atya nyomában járni, szintén
szenteknek kell lennünk.”[12]

Imádkozzunk továbbra is a Pápáért,
a szándékaiért és közvetlen
munkatársaiért. Különösen
imádkozzunk a hónap második
felében megrendezésre kerülő
konzisztórium gyümölcseiért, hogy
az az Egyház, a világ és a lelkek javát
szolgálja. Imádkozzatok az én
szándékaimért is – amelyekből sok
van –, hogy Isten akaratának
megfelelően teljesüljenek. Sürgősen
meg akarom kérdezni tőletek:
Hogyan és mennyit imádkoztok
Ferenc pápáért? Nagylelkű
áldozatkészséggel segítetek neki?
Gyakran megéletek, amit az Atyánk
mondott: *omnes cum Petro ad Iesum*

per Mariám, hogy mindannyian Péterrel megyünk Jézushoz Márián keresztül?

Imádkozzatok a Mű terjedéséért új országokban, ahova szüntelenül hívnak minket. Jeruzsálemi utam során abban az örömben volt részem, hogy veletek együtt imádkozhattam a Szent Sír előtt, a Getszemáni kertben, Krisztus születésének bazilikájában...

Eszembe jutott az a mély öröm, amellyel don Álvaro látogatott el e helyekre. Néhány nappal később Sri Lankán és Indiában jártam.

Indiában, ahol már jó ideje jelen van a Mű, láttam, hogyan ver gyökeret a Mű tevékenysége. Sri Lankán pedig, ahol nemrég kezdődött el az állandó apostoli tevékenység, már kezdenek beérni az első gyümölcsök. Adjunk hálát Istennek és újítsuk meg az elhatározásunkat, hogy részt veszünk az apostoli munka terjesztésében, mindannyian a saját

helyünkről, imádsággal és imádsággá alakított munkával, szeretve minden lelket, az egész emberiséget: milyen csodálatos is az Anyaszentegyház feladata!

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2014. február 1.

[1] A SZENTTÉ AVATÁSI ÜGYEK KONGREGÁCIÓJA: *Dekrétum Isten Szolgája Álvaro del Portillo erényeiről*, Róma, 2012. június 28.

[2] *Mt* 25, 21

[3] Vö. ISTENTISZTELETI ÉS SZENTSÉGI KONGREGÁCIÓ: *A Szent Kereszt és Opus Dei Személyi Prelatúra saját liturgikus naptárát jóváhagyó dekrétum*, Róma, 2012. november 10.

[4] SZENT JOSEMARÍA: Egy oltár szentelési aktája, 1972. október 21.

[5] FERENC PÁPA: *Lumen fidei* kezdetű enciklika, 2013. június 29., 56

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1958. november 2.

[7] A SZENTTÉ AVATÁSI ÜGYEK KONGREGÁCIÓJA: *Dekrétum Isten Szolgája Álvaro del Portillo erényeiről*, Róma, 2012. június 28.

[8] *Ugyanott* [9] FERENC PÁPA: Úr angyala imádságon elhangzott beszéd, 2013. november 1.

[10] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1974. június 3.

[11] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1974. február 19.

[12] DON ÁLVARO: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1977. január 9.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2014-februari-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-februari-levele/)
(2025.08.07.)